

En
verder

Thomas van Graffhorst is notaris bij Smith Boeser Van Graffhorst Notarissen in Haarlem. Maar hij is meer: literatuurkenner, drukker én hij zet zich in voor het Teylers Museum en de nabestaanden van Sandra van Raalten, het slachtoffer van de Zaanse paskamermoord.

TEKST Dorine van Kesteren | BEELD Truus van Gog

Eigenlijk wilde ik bètawetenschapper worden. Het liep anders, ik ging rechten studeren. Nederlands recht. Tijdens een zomervakantie vroeg mijn oom mij om in te springen op zijn notaris kantoor in Utrecht. We spreken 1987, ik wist niet eens wat een akte was. Ik begon helemaal onderaan en deed allerlei hand- en spandiensten op een oude typemachine. Gaandeweg kreeg ik contact met cliënten en zag ik wat het werk van de notaris betekent voor de maatschappij. Toen werd ik gegrepen door het vak. Ik ben geswitcht naar notarieel recht en bleef werken op het kantoor van mijn oom. En daarna werd het van twee kanten leuk: wat ik tijdens de studie leerde, ging

leven in de praktijk, en vice versa. Het was niet lastig om studie en werk te combineren. Ik heb ook een heel goed studentenleven gehad. In die tijd heb ik leren plannen en keuzes maken.'

DRUK BAASJE

'In 1991 ben ik in Haarlem begonnen en in 2000 werd ik benoemd tot notaris. De essentie van het vak is in al die jaren niet veranderd. Het gaat nog steeds om rechtszekerheid bieden, akten maken, cliënten adviseren. Maar de technologie heeft de snelheid van handelen enorm vergroot. De communicatie met cliënten is intensiever geworden. Telefoon, e-mail, WhatsApp, beeldbellen: je staat voortdurend met iedereen in contact. Daar moet je tegen kunnen. Persoonlijk gedij ik wel bij dat tempo. Ik ben een druk baasje.

Die traagheid van de jaren negentig van de vorige eeuw, pfff ... Je verstuurde een brief, die kwam twee dagen later aan, dan kreeg je een week later eens een keer antwoord, en voor je het wist was je zes weken verder in een dossier.'

LEZEN

'Mijn werk zie ik als iets wat ik *mag* doen, niet als iets wat *moet*. Ik heb ook de cliënten die ik graag wil hebben. Zo heb ik een aantal schrijvers in mijn praktijk. Voor hen houd ik me onder meer bezig met auteursrechten in de nalatenschap. Ik ben een lezer, dus dat doe ik vanuit een intrinsieke motivatie. Ik kan zo tien boeken opnoemen die ik zou meenemen naar een onbewoond eiland. Het meest houd ik van de klassieke wereldliteratuur. De grote Russische, Franse, Italiaanse en Duitse schrijvers stellen je nooit teleur. Mijn lievelingsroman is *De Tijgerkat* van Giuseppe Tomasi di Lampedusa. Het thema van dit boek wordt prachtig weergegeven door de neef die tegen zijn oom

Oude of nieuwe technologie

De essentie van het vak blijft hetzelfde

zegt: “Als we willen dat alles blijft zoals het is, moet alles veranderen.” Ik heb het al een keer of zeven gelezen, denk ik.’

LODEN LETTERS

‘In mijn vrije tijd bestier ik samen met drie vrienden een ouderwetse drukkerij in Haarlem, De Hof van Jan. We produceren literatuur in kleine, bibliofiele oplagen. Boekjes van tussen de tien en twintig bladzijden, die we met loden letters zetten, drukken en innaaien. Vaak zijn ze ook nog voorzien van litho’s en prenten. Commercieel succes is niet het doel, we verkopen ons werk voor prijzen waarbij we net uit de kosten komen. Het zelf iets maken, de aandacht die dit vereist: dat vind ik mooi.’

VERLICHTING

‘Ik voel me maatschappelijk betrokken. Daarom heb ik me jarenlang ingezet voor het Teylers Museum in Haarlem. Het oudste museum van Nederland, dat een bijzondere combinatie biedt van kunst

en wetenschap. Het museum ademt de sfeer van de Verlichting, toen men volop bezig was kennis te verzamelen over de wereld. Sinds kort ben ik geen bestuurslid meer. Ik voelde me er niet prettig bij als mensen hier aan tafel zeiden: zet het Teylers Museum maar in mijn testament. Dat was toch een beetje een dubbele rol. Gelukkig speel ik als adviseur, wat meer op afstand, nog wel een rol bij de stichting. Want ik vind het nog steeds het allerleukste museum dat er is.’

PASKAMERMOORD

‘Verder ben ik bestuurder van de stichting Ereschuld jegens Sandra van Raalten. Kun je je de Zaanse paskamerdood herinneren? In 1984 werd een 21-jarig meisje dood aangetroffen in een paskamer van een kledingboetiek in Zaandam. Aanvankelijk werd de verkeerde persoon veroordeeld, later kwam na DNA-onderzoek aan het licht wie de werkelijke dader was – die overigens toen al overleden was. Ruim dertig jaar later overleed de moeder

van Sandra. Vlak daarvoor had zij laten weten dat ze een belangrijke wens had: samen met de stoffelijke resten van haar dochter gecremeerd worden. Maar dat kan niet in Nederland, de Wet op de lijkbezorging verbiedt dit.

Met een aantal vrienden van de moeder van Sandra doen we ons best om dit toch voor elkaar te krijgen. Het blijkt dat deze wens breder leeft. Sommige nabestaanden van de slachtoffers van de MH17-ramp bijvoorbeeld wilden ook dat de overblijfselen van hun familieleden gezamenlijk begraven of gecremeerd werden.

Als stichting hebben we via een Kroonverzoek – een verzoek aan de koning – overleg gehad met het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Zoals het er nu naar uitziet, komt er een voorstel om de wet aan te passen. Het is een morele plicht om de laatste wensen van mensen serieus te nemen. Niet alleen voor notarissen, maar ook voor de samenleving.’ ■